

Rực rỡ mùa thu vùng Núi Trắng

Từ Minh Tâm

- Ô đẹp quá !
- Nhìn bên trái kia, nhìn bên phải đi ...
- Sao giống như xe mình đang chạy trong một bức tranh mùa thu đầy màu sắc ...

Đó là những phát biểu đầy hào hứng khi chúng tôi du ngoạn trên xa lộ Kancamagus đoạn từ Conway về Lincoln thuộc vùng Núi Trắng (White Mountain) của tiểu bang New Hamshire. Đoạn đường này được công nhận là một trong những nơi đẹp nhất nước Mỹ, đặc biệt là vào mùa thu, khi rừng lá đổi màu. Bây giờ mời bạn hãy cùng tôi bắt đầu chuyến đi ...

Trước tiên tôi phải thú thật rằng suốt một chút nữa thì chuyến đi đã bị huỷ bỏ mặc dù nó đã được chuẩn bị từ mấy tháng trước. Chúng tôi đã mua vé máy bay và đặt phòng khách sạn từ tháng 6 mặc dù chuyến đi được dự trù sẽ khởi hành bốn tháng sau vào tháng 10. Gần tới ngày đi, chúng tôi xem dự báo thời tiết trên internet thì mới lo lắng, bởi vì họ nói trong ngày tôi dự định đến thì vùng Kancamagus sẽ có tuyết phủ. Qua Mỹ gần 20 năm nay, tôi chưa bao giờ lái xe trên tuyết nên sợ lắm, tính huỷ chuyến đi. Cuối cùng chúng tôi quyết định sẽ làm gan, bay qua Boston rồi tùy cơ mà ứng biến. May thay, mưa tuyết chỉ có một ngày, sau đó thì tạnh. Đến ngày thứ ba của chuyến đi, chúng tôi khởi hành sớm từ Boston lúc 8 giờ sáng.

Để đến du ngoạn đường Kancamagus, chúng ta có thể đến Lincoln ở phía tây. Thị trấn này cách Boston chừng hơn 2 giờ lái xe. Ta cũng có thể đến Conway ở phía đông. Thị trấn này cách Boston chừng 2,5 giờ lái xe. Chúng tôi chọn cách sau. Thêm vào đó, chúng tôi còn tà tà ghé dọc đường để xem phong cảnh và chụp hình dọc bờ hồ Winnepesaukee là một nơi rất đẹp nên khi tới Conway thì đã quá giờ ăn trưa. Do đó, chúng tôi vội vàng ăn tạm mấy

miếng pizza trong một tiệm nhỏ dọc đường, sau đó đồ xăng cho đầy bình, và nhanh chóng khởi hành vào Kancamagus Highway từ phía đông.

Kancamagus Highway, đoạn đường đẹp nhất nước Mỹ:

Từ Conway, đi về hướng nam theo xa lộ số 16 một khoảng ngắn, chúng tôi rẽ phải vào đường 112 tức là Kancamagus Highway. Con đường uốn lượn theo sườn đồi và bắt đầu lên dốc. Chỉ 5 phút sau chúng tôi đã thấy bảng chào mừng du khách vào thăm đoạn đường đẹp nhất nước Mỹ.

Rừng thu thay lá hai bên xa lộ Kancamagus trong vùng Núi Trắng

Bên đường là một khu rừng phong, lá phong đã đổi ra màu vàng và đỏ. Chúng tôi đến đây đúng lúc: “Rừng phong thu đã nhuộm màu quan san”... Trưa nay, trời hơi lạnh, nhiệt độ chỉ khoảng 40 độ F (hay 8 độ C) nhưng không có gió và nắng đẹp. Ánh nắng chiếu qua các lá phong làm cho cảnh quan càng thêm rực rỡ. Bước vào phía trong, cách đường chừng 20 mét là một con sông tên là Swift River. Sông này không sâu lắm. Lòng sông toàn đá cuội. Bên bờ sông có rất nhiều tảng đá to nằm rải rác ra tới giữa sông. Do đó, từ bờ, ta có thể dễ dàng bước

trên những tảng đá để ra xa. Nước sông trong trẻo đang chảy len lỏi giữa các khe đá. Xa xa, bên kia sông là rừng thông và phong xen kẽ. Lá phong màu vàng, cam, đỏ xen lẫn lá thông xanh tươi tạo cho nơi đây có một phong cảnh thật thú vị, đầy màu sắc. Thấy cảnh thiên nhiên đẹp quá, chúng tôi đã chụp thật nhiều hình, lúc thì ngồi trên đá, lúc thì dựa vào những cây thông, lúc thì đứng dưới những cây phong có tầng cây màu vàng rực. Sau này rửa hình ra thì thấy hình nào cũng đẹp với phong cảnh thật xinh tươi, thật hoang dã.

Phía trước, kế bên vệ đường có một bảng giới thiệu về con đường như sau:

Kancamagus Highway còn được người địa phương gọi tắt là “Kanc” lấy theo tên của một người da đỏ. Đó là thủ lĩnh Kancamagus (theo ngôn ngữ của người da đỏ có nghĩa là Người Không Biết Sợ). Ông từng lãnh đạo Liên Minh Panacook gồm 17 bộ lạc để chống lại sự lấn chiếm của những người định cư da trắng một cách hoà bình trong khoảng cuối thế kỷ thứ 17.

Kancamagus Highway có hai làn xe với chiều dài 34,5 km (khoảng 55 km) len lỏi trong khu rừng Núi Trắng (White Mountain). Xa lộ này được khánh thành năm 1959 nối liền hai thị trấn Lincoln và Conway. Từ đó đến nay, nơi đây đã trở thành một địa điểm du lịch nổi tiếng. Đặc biệt là vào mùa thu, khi thiên nhiên thay áo mới, thì nơi đây thu hút rất nhiều người đến ngoạn cảnh, chụp hình. Thời gian du khách tới đây nhiều nhất chính là vào cuối tháng 9, đầu tháng 10 khi rừng thu thay lá. Lúc đó khu vực này sẽ rất đông đảo, thậm chí bị kẹt xe.

Dòng sông Swift trong mùa thu lá vàng

Nhưng hôm nay đã giữa tháng 10, mấy hôm trước lại có mưa nên du khách vắng vẻ. Chỉ có vài người xuống xem cảnh bên bờ sông như chúng tôi. Như vậy cũng tốt, chúng tôi sẽ dễ dàng vui chơi mà ít bị quấy rầy ...

Sau 20 phút chụp hình và xem cảnh, chúng tôi tiếp tục lên đường. Xe đang đi về phía tây. Hai bên đường, rừng phong thay lá quá đẹp. Nhìn từ xa, tôi có cảm tưởng những cây phong vàng là những cây hoa mai thật lớn cao hàng chục mét. Còn những cây phong đỏ chính là những cây đào. Mai và đào “tường tượng” cùng xuất hiện ở đây tạo cho rừng thu nhiều màu sắc. Có nơi, khi đường ít cây, nhìn ra xa, ta sẽ thấy những ngọn đồi được bao phủ bởi những đốm cây xanh, vàng, đỏ. Anh bạn cùng đi với chúng tôi đã ví von rằng: “Những ngọn đồi này nhìn giống một cây bông cải xanh (broccoli) vĩ đại nhưng điểm tô thêm vào màu xanh là những màu vàng, cam, và đỏ trông thật đẹp đẽ”.

Thấy có một trạm dừng chân bên đường, chúng tôi liền ghé vào. Đây là Low Fall View Point (Điểm ngắm cảnh Thác Thấp). Nhờ có bãi đậu xe lớn, xe buýt vào đậu được, nên du khách đi tua sẽ được ghé thăm điểm này. Hôm nay có hai xe tua đang đậu và hơn 100 du khách đang rong chơi, chụp hình trên con sông Swift và dọc bờ sông. Ở đây, bên bờ sông cũng có những tảng đá thật lớn để du khách có thể ngồi chụp hình với hậu cảnh là rừng phong màu vàng, đỏ bên kia sông. Cảnh vật rất xinh đẹp và đầy màu sắc nên rất vui và làm cho tâm tình của du khách thêm phần phấn chấn, khác với những gì tôi tưởng tượng về một mùa thu trong thi ca với lá vàng rơi rụng, khung cảnh buồn bã, vắng lặng. Nơi đây trông giống như tranh vẽ: chúng tôi đang ở trong một bức tranh thu đầy màu sắc, chỉ thiếu vài chú nai ngơ ngác mà thôi. Anh bạn cùng đi thích quá nói: “Mình sẽ chụp thật nhiều hình. Tấm nào phong cảnh đẹp thì sẽ mượn người vẽ lại thật lớn để treo trong phòng khách”.

Bây giờ chúng tôi tiếp tục lên xe để lên cao hơn. Con sông Swift bên tay phải đã biến mất. Rừng phong hai bên càng lúc càng nhiều và đẹp hơn. Ai nấy tấm tắc khen hoài và nhớ lại hôm đầu tiên khi mới đến Boston. Lúc chúng

tôi mới ra khỏi thành phố và thấy những cây phong vàng, đỏ hai bên đường thì đã thấy đẹp lắm rồi. Thật ra, cảnh trí ở nơi đây rực rỡ hơn Boston gấp trăm lần. Đường xa lộ uốn lượn lên dốc, hai bên cây cao chót vót, khi vàng rực, khi đỏ thắm màu sắc vui tươi. Có thể bạn đã có dịp nhìn thấy ảnh chụp mùa thu đông bắc Hoa Kỳ và chắc bạn đã thấy đẹp rồi, nhưng hôm nay ở đây nhìn thấy cảnh thật sự chúng tôi phải công nhận ở đây đẹp hơn mình tưởng tượng nhiều lắm. Bà xã tôi cứ tấm tắc khen rằng: “Chón thiên đàng, nếu có, chắc cũng chỉ xinh đẹp như nơi đây mà thôi!”

Xe tạt vào một điểm ngắm cảnh khác bên vệ đường. Đây là một bãi đậu xe khá lớn. Phía bắc bãi đậu xe có một nhà mát để du khách có thể ngắm cảnh một thung lũng đầy rừng phong vàng ở phía dưới xa tít tới chân trời. Xa xa, ẩn hiện những ngọn núi với đỉnh màu tuyết trắng. Phong cảnh trông thật bao la, rộng lớn.

Sau khi chụp vài tấm hình kỷ niệm, chúng tôi tiếp tục lên đường. Bây giờ xe đã lên cao trên 2.500 ft (khoảng 750 mét). Rừng phong đã thưa thớt hơn.

- Tuyết kia!!!

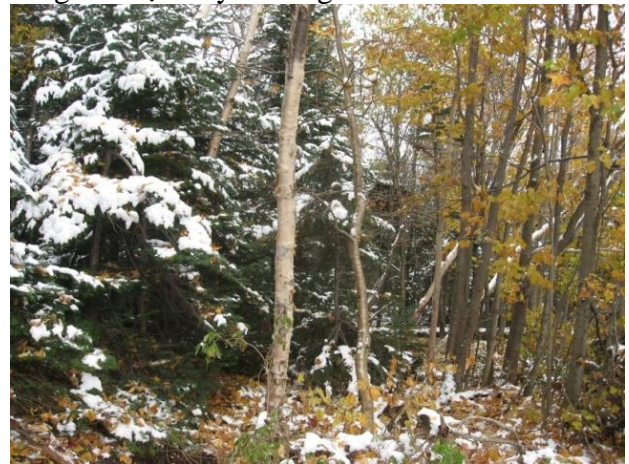
Bà xã tôi đã nhìn thấy những đóm tuyết trắng nằm bên vệ đường.

Đúng là tuyết rồi. Mấy hôm trước, ở đây có mưa và tuyết. Hôm nay tuyết còn đọng lại bên vệ đường và trên những lá thông. Lên cao hơn nữa, những cây phong đã biến mất. Màu vàng, cam không còn nữa và được thay đổi bằng lá thông xanh với tuyết trắng phủ bên trên. Mười phút sau, xe ghé vào điểm ngắm cảnh cao nhất. Đó là đỉnh đèo Kancamagus. Lúc này là hơn 3 giờ chiều, trời còn nắng nhưng rất lạnh, nhiệt độ chỉ khoảng 5 độ C. May là không có gió nên chúng tôi cũng chịu được.

Chúng tôi đang ở cao độ 2855 ft (khoảng 870 mét). Đây là nơi cao nhất của con đường nên chính là đường phân thủy. Một gáo nước tạt ở đường phân thủy sẽ có phân nửa chảy về phía đông vào con sông Swift, rồi vào sông Saco; phân nửa kia sẽ chảy về phía tây vào con sông Mad rồi đổ vào sông Merrimack. Xung quanh chúng tôi là những cây thông với tuyết phủ trên những cành lá. Những cây thông này trông giống như những cây thông Noel.

Chúng tôi bước vào khu rừng gần bãi đậu xe. Trên mặt đất, tuyết phủ đầy lối đi. Bên phải chúng tôi là những cây phong lá vàng, bên trái là thông xanh phủ tuyết. Chụp hình ở đây cũng vui vì chúng tôi đang vui chơi trong một dịp lạ lùng do thời tiết tạo ra: Chúng tôi đang ở giữa hai mùa thu và đông !!!

Năm nay thời tiết thật lạ. Con bão bất chợt đã mang tuyết đến sớm cho vùng Kancamagus. (Hôm sau, báo chí đã đưa tin và hình ảnh chụp ở đỉnh đèo Kancamagus với chú thích: “Tuyết giữa tháng Mười”). Một điều kỳ lạ ít thấy xảy ra. Người ta còn gọi đây là “Shocktober”. Một cú sốc cho thời tiết tháng Mười. Cú sốc này làm chúng tôi hơi sợ, suýt nữa đã huỷ bỏ chuyến đi. Nhưng cú sốc này cũng rất thú vị khi chúng tôi vừa có dịp nhìn thấy tuyết phủ đồng thời lại thấy lá vàng mùa thu ...

Tuyết giữa tháng Mười !!

Tiếp tục lên đường, bây giờ chúng tôi xuống đèo. Con đường ngoằn ngoèo và rất dốc làm cho tài xế phải rất cẩn thận vì xe chạy khá nhanh. Chừng mười phút sau, khi lá vàng của những cây thông lại xuất hiện với đầy màu sắc hai bên đường, chúng tôi lại ghé vào một điểm ngắm cảnh khác ở phía tay trái.

Đây là điểm để ngắm cảnh đồi núi ở phía nam của con đường. Ở đây, chúng tôi thấy dưới thung lũng là những đồi phong đầy màu sắc. Xa xa là những đỉnh núi với những vệt tuyết phủ dài từ trên núi xuống.

Qua khỏi nơi đây là một đoạn đường cong ngược xuống (kiểu cù chỏ) tên là Hairpin Turn. Đường khá dốc nên chúng tôi đã xuống khá thấp. Bên tay trái con đường là khu resort tên Loon Mountain chuyên về trượt tuyết. Vài

ngày nữa, khi nhiệt độ xuống thấp, nơi đây sẽ nhộn nhịp biết bao với những người đến đây để vui chơi một môn thể thao của mùa đông, tuyết phủ.

Trong hai giờ qua, chúng tôi đã “cởi ngựa xem hoa” một nơi kỳ thú được đánh giá là một đoạn đường đẹp như nước Mỹ. Chúng tôi rất may mắn đến đây khi thời tiết tốt: tuy lạnh nhưng nhiều nắng nên chụp hình rất đẹp. Chúng tôi rất thoả mãn và đánh giá mình đã không uổng tiền để đến du ngoạn vùng núi Kancamagus này. Sau này, khi về đến Cali, đọc thêm sách mới thấy mình đi chơi như vậy thì còn ít lắm. Chúng tôi chỉ như một “người mù sờ voi”, chỉ thấy sơ sơ bề ngoài của nơi đây. Người Mỹ khi đến đây thì họ sẽ du ngoạn nhiều ngày hơn. Mùa hạ, họ đi cắm trại, câu cá, tắm suối. Mùa thu họ đi bộ vào rừng để xem lá rừng. Mùa đông họ đi trượt tuyết. Kancamagus có biết bao điều hay lạ để phục vụ du khách !

Tôi chỉ tiếc là mình đã thiếu tìm hiểu trước để có thể đến xem một chiếc cầu có mái che tên là cầu Albany bắc ngang sông Swift. Theo bản đồ, chiếc cầu này cũng dễ tìm và cũng là một địa điểm du ngoạn lý thú mà tôi đã vô tình bỏ sót trong chuyến đi.

Cầu Albany với mái che trong khu Núi Trắng (hình từ internet)

Trong khu vực còn có một ngôi nhà lịch sử liên quan đến một chuyện tình thật lãng mạn. Đó là căn nhà tên là Russell Colbath House. Năm 1891, Ruth Colbath và chồng cô ta tên là Thomas A Colbath sống ở đây. Một ngày kia, Thomas rời nhà và nói với vợ mình rằng: “Anh đi một chút rồi về”. Ruth treo một cây đèn dầu ở cửa sổ để ông xã thấy đường trở lại. Nhưng

nàng đã mỗi mòn trông đợi mà chàng thì không thấy tăm hơi. Trong 39 năm sau đó, hàng đêm, bà Ruth đều treo đèn ở cửa sổ với hy vọng có một ngày nào đó chàng Thomas thân yêu sẽ trở về. Ruth không bao giờ có cơ hội nhìn thấy Thomas, dù chỉ một lần, trước khi từ già cõi trần vào năm bà 80 tuổi. Ba năm sau khi Ruth mãn phần có một người trở lại. Đó chính là lão Thomas. Ông ta muốn đòi chủ quyền của ngôi nhà. Nhưng người ta đã không công nhận quyền sở hữu của ông ta nữa ... Ông còn cho biết rằng, ông đã không cãi vã gì với vợ và chỉ đi lang thang trong khu vực mấy năm sau khi rời nhà. Ông cũng tính trở về, nhưng cảm thấy xấu hổ nên đã không thực hiện được, trong khi người vợ yêu dấu sẵn sàng tha thứ và chờ đón. Căn nhà có thể không đẹp nữa, nhưng câu chuyện kèm theo thì có thể khá thú vị nên ngày nay nó trở thành một di tích lịch sử về những người đầu tiên đến sinh sống ở đây.

Flume Gorge, cảnh đẹp như phim:

Xuống hết con dốc dài ở phía tây đoạn đường tuyệt đẹp có tên Kancamagus, chúng tôi tới thị trấn Lincoln. Đây là một thị trấn nhỏ, khá đẹp. Chúng tôi thấy ở đây có nhiều dịch vụ chuyên về du lịch như là về thể thao mùa đông. Lúc này mới gần bốn giờ, thấy còn sớm, chúng tôi lái xe về phía bắc để vào thăm một địa điểm du lịch khác rất nổi tiếng của vùng Núi Trắng. Đó là Flume Gorge (Khe đá hình lòng máng).

Cảnh đẹp Flume Gorge thuộc Công viên Franconia Notch do tiểu bang New Hampshire quản lý nằm cách thị trấn Lincoln chừng 5 dặm. Từ bãi đậu xe đã thấy rất nhiều cây phong mà lá cây đã đổi màu rất đẹp. Ở đây, người ta trồng nhiều cây phong lá đỏ hơn các cây khác nên phong cảnh thật rực rỡ.

Có nhiều tua để vào chơi bên trong tùy theo sức khỏe của du khách và thời gian cho phép. Tại trạm đón tiếp có bản đồ và người chỉ dẫn du khách nên mua vé loại nào. Ngoài ra, ở đó còn có những tiệm bán hàng kỷ niệm, phòng chiếu phim ...

Do không có nhiều thì giờ nên chúng tôi chỉ mua vé với thời gian tham quan tối thiểu là 40

phút. Giá vé là 13 USD mỗi người. Một xe buýt sẽ giúp đưa du khách lên một đoạn dốc ngắn. Sau đó họ sẽ phải đi bộ lên cao hơn.

Xe buýt chạy ngang qua một chiếc cầu gỗ sơn đỏ có mái che. Bác tài cho biết chiếc cầu này đã được xây từ rất lâu và vẫn còn tốt, với vật liệu hầu như nguyên thủy.

Xuống trạm xe buýt, chúng tôi thấy có một con suối từ một thác ở trong núi chảy ra. Dòng suối chảy uốn lượn trên các lớp đá trông rất đẹp. Đường dốc dần lên. Chúng tôi men theo bờ suối để đi về phía thượng nguồn. Đường hơi dốc nên khó đi. Trời khá lạnh. Chúng tôi vừa đi vừa ngắm cảnh, chụp hình nên không thấy mệt lắm. Chưa tới “Flume” mà phong cảnh ở đây đã quá đẹp vì có suối, có thác, có đá, có cây cao bóng mát, có rừng phong lá vàng, lá đỏ ... Trời đã về chiều nhưng ánh sáng cũng còn đẹp đủ để chụp những tấm ảnh thật vừa ý.

Flume Gorge, dòng suối nằm giữa hai vách đá thẳng đứng

Lên khỏi một đoạn dốc khá cao thì mới tới chân Flume. Ở đây, dòng suối hẹp lại. Bề rộng dòng suối chỉ từ 4 mét tới 6 mét mà thôi. Hai bên dòng suối là những vách đá thẳng đứng cao

từ 20-30 mét. Người ta làm một chiếc cầu bê ngang chừng 1 mét dọc theo vách đá để du khách có thể theo đó mà lên cao tận đỉnh thác. Chiều dài toàn bộ khe suối này vào khoảng 300 mét và lên cao chắc cũng cả trăm mét. Cảnh trí ở đây trông thật lạ lùng, giống như trong các phim Tàu với vách đá cheo leo, và suối nước từ trong vách đá đổ ra ào ạt. Nhờ phong cảnh thật kỳ thú mà du khách leo núi quên cả mệt nhọc. Cũng nhờ có chiếc cầu gỗ nên sự di chuyển tham quan cũng dễ dàng hơn mặc dù chiếc cầu này cũng làm cản trở cảnh quan và mất đi sự nguyên thủy của Flume. Tới đây, ta có thể định nghĩa được từ Flume này rồi. Đó là một khe đá cao giống như lòng máng xối. Giữa khe đá là một dòng suối với phong cảnh thật đẹp.

Cuối cùng chúng tôi cũng đi ngang qua một hang đá có tên là Hang Gấu rồi lên tới đỉnh thác ở cao độ 480 mét. Từ đó, có đường mòn dẫn du khách vào sâu hơn và cao hơn ở bên trong. Nhưng bây giờ đã trễ, nên chúng tôi nghỉ chân một chút rồi theo đường cũ đi trở xuống. Từ chân thác lên tới đỉnh thác và trở lại cũng gần một giờ đồng hồ. Ra tới phía ngoài, chúng tôi lại thấy ở đó có một con đường mòn quanh co và khu rừng chung quanh với cảnh đẹp quá. Nơi đây, rừng phong với lá vàng rực, xen vào đó là mấy cây phong lá đỏ. Dưới đất, lá phong rụng đầy, dẫm chân lên nghe xào xạt. Cảnh vật yên tĩnh nhưng đầy màu sắc. Mùa thu New England đẹp hơn sự tưởng tượng của chúng tôi rất nhiều nên chúng tôi nán lại chụp thêm nhiều hình nữa trước khi giã từ khu Flume Gorge trong nuối tiếc.

Trên chuyến xe trở lại thành phố Concord để nghỉ đêm, chúng tôi có kết luận rằng cuộc du ngoạn vùng Núi Trắng đã để lại cho mình một ấn tượng đẹp về một vùng có phong cảnh thật rực rỡ, đầy màu sắc vào mùa thu khi thiên nhiên thay áo mới. Nếu bạn ở vùng đông bắc nước Mỹ thì có thể bạn thấy tầm thường, nhưng đối với một người thích du lịch mà lại ở thành thị quanh năm như chúng tôi thì vùng Kancamagus và Flume Gorge là một nơi xinh đẹp tuyệt trần, một thiên đường nơi trần thế rất đáng đến xem và rất đáng bỏ công để trở lại xem nữa ...